

var at bevæge til Afregning, før han blev tvungen dertil ved Domstolene. Vi have ogsaa her en anden Sag, som jeg ogsaa kan nævne, fordi den har været for Sagførerraadet, den skal jeg nævne senere, det er den Ravniske Sag.

De Herrer ville sikkert sige: Ja, men Befolkningen kan jo værge sig, den er jo i Stand til at gaa til Domstolene, og de ere fortræffelige! Ja, det kan Befolkningen nok, men det nytter ikke, for Befolkningen er ikke klogere, end den er, og den er bange. Jeg har siddet i Skifteboer sammen med fortræffelige Købmænd, kloge og snu Købmænd og Sagføreren og set, hvordan han alligevel kunde tumle disse Købmænd, hvorledes de alligevel bleve beskudne og smaa. Der er Overtro paa dette Punkt hos Folk, og saa er det heller ikke saa behageligt at give sig i Proces, det er en lang og bekostelig Vej, saa naar det ikke gælder ens Liv og Velfærd, slaar man sig i Regelen hellere til Taals. Det er Betyggelse overfor Sagførerne, vi maa have, og jeg tror, vi kunne faa det, naar vi ville. Der er Mulighed for at opnaa det netop ved dette Forslag. Ogsaa jeg ønsker, at Sagførerne skulle være ansete og hæderlige, for Sagførerne ere vore Tillidsmænd, og der er, som det er sagt, Øjeblikke, hvor vi netop have Brug for Sagførere til at beskytte os, naar f. Eks. Autoriteterne gøre Overgreb. Men hvis Sagførerne skulle være vore Tillidsmænd, maa de Herrer selv sørge for — ellers maa vi tvinge dem til det —, at de have den Autoritet eller Anseelse, de bør have.

Man har spurgt, hvilken Mening der er om Sagførerne. Jeg har nævnt det, og jeg har maaske, vil man sige, været temmelig haard. Jeg har lige nævnt, hvad en Underretsdommer har sagt, jeg kan nævne nogle Udtalelser af en Overretssagfører: „Jeg vil tilstaa, at efter min Erfaring maa 80 pCt. af de Forretninger, der tilbydes os, afvises, for at vi overhovedet kunne holde os paa den sikre Side af, hvor langt det moralsk er tilladeligt at gaa“. En anden sagde: „De er for haard, thi Procenttallet af hæderlige Sagførere er alligevel stort, selv om det ikke er 50 pCt.“ Jeg mener, den Mand tog fejl, i Virkeligheden er Mindretallet — hvis det er et Mindretal, hvilket er omtvisteligt — meget stort.

Landstinget foreslaar nu her til Afhjælpning af dette et Sagførerraad, d. v. s. at Sagførerne i alle Landets Kredse skulle vælges. Raadet blandt deres egne Medlemmer. Nu vil jeg sige — det er særligt

Højesteretssagfører Bache, der har kæmpet for den Tanke —, at jeg personlig er en Ven af et Sagførerraad. Jeg tror, vi faa det alligevel, og saa kunne vi lige saa godt hjælpe de Folk til at samle de genstridige. Jeg tror, at den Hjælp kunne vi give dem, men jeg vil ganske vist have noget derfor. Jeg forlanger, at Sagførerraadet sammensættes saaledes, at det i visse Sager, hvor det dømmer en Sagfører i Forholdet til hans Klient, sammensættes saaledes, at det bestaar af andre end Sagførere. Efter Kapitel 13 kan jeg klage til Sagførerraadet, hvis jeg føler mig brøstholden, hvis min Sagfører efter mit Skøn har handlet ilde med mig, og der er da noget meningsløst i, at den Dom, der afsiges, bliver afsagt af hans Kolleger. Det er et Princip, som ikke eksisterer noget andet Sted. Det er akkurat, som man vilde have, at Arbejdsgivere ensidigt skulde dømme i et Spørgsmaal mellem dem og Arbejderne, eller at en Samling Arbejdere alene kunde gøre det. Det almindelige Princip er jo, at begge Parter skulle være repræsenterede.

I det Lovforslag, den højtærede Minister har forelagt, staar i øvrigt i § 130, at Sagførerraadet skal paase, at Sagførerne i deres Virksomhed undgaa alt, hvad der ikke kommer overens med den Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed, som en offentlig beskikket Sagfører altid maa udvise. Nu har der med Rette været nogen Tvivl om et saadant Sagførerraad i det andet Ting. Landstingsmand, Prof. Matzen, udtalte i 1888—89: „Jeg er bange for, at ved denne Organisation — nemlig Sagførerraadet — „vil Sagførerstanden over hele Landet faa en ensidig Repræsentation, som vel paa Standens Vegne kunde optræde med samlet Myndighed overfor Administration og Publikum, det vil være en Ordning, som vil give Sagførerstanden Magt og Betydning, det vil være til Gavn for den, men ikke for Befolkningen“. Det samme som Prof. Matzen udtalte afdøde Bjørnbak. Han sagde i 1888—89: „Jeg tror, man vil føle sig som en Korporation, en Stand. Standsinteresserne ville netop være stærke nok til, at de kunne holde Fordringen om stor Betaling for lidet Arbejde oppe“. Han siger senere: „Jeg er bange for, at under Sagførerraadet vil der kunne danne sig et Klikevæsen, som vil kunne lukke Øjnene for meget, der ikke er i Overensstemmelse med Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed“. Mindretallet i Landstinget, som i alt væsentligt staar dette Ting nær, udtaler, at det kunde ønske et skærpet Tilsyn med Sagførernes